

TARI ISTVÁN VERSEI

BALLADA A VÉRSZOMJAS BÉKÉRŐL

Garai Lászlónak

Leszáll a köd, a minékünk való,
Harapdálhatjuk nyirkos felhőjét.
Zihálásunkban ring a hintaló:
Belovagolhatjuk véle önként
A valót. Kését feni a böllér,
Sivalkodó, véres lukban turkál.
Állati kínok köztársaságát
Ígéri a jégvirágos jóslat;
Zúzmarával vértetzi föl magát,
Nyúl farkára sót szórhat a holnap.

Érdemrendben részesül a lopó!
Kéjgyilkos haramiák gaztetténél
Virul az újdonsült rendőrkapó.
Kifosztott tájak könnye szemerkél . . .
Fűrészporos kenyérbél emlékét
Puhítja a megkeseredő nyál,
Jelenünk kormos mocska fölött száll,
Mint bekarikázott szavazólap,
Egy világolva vergődő, lőtt szárny –
Nyúl farkára sót szórhat a holnap.

Túl harsányak az alakoskodó,
A közelmúltban lapostetűkként
Rejtőzködő és vérszemet kapó
Ingyenélők. Legyen hát övéké,
Immár örökké, a Nagy Parádé
Soknemzetiségű sivárságát
Tető alá hozó, tányérsapkás
Vakbuzgalom! Kínjaiba roskad
Árván a háborús másnaposság:
Nyúl farkára sót szórhat a holnap.

Ajánlás

Régtől fogva, mint a dögcédulán,
Rosszul áll, nyakunkban lóg a világ.
Férfivá érett szavunk csak koslat
Kilakoltatott értelme után –
Nyúl farkára sót szórhat a holnap.

ELŐTTÜNK A MÚLT

Ott ültem vacsoraidőben,
egy előregeedett népcsoport
fiaként,
a szegényházban,
ahová inkognitóban,
egy hölgy kísérőjeként érkeztem,
aki külföldön élő, elvált anyja
idős barátját látogatta meg;
és hagytam,
hogy kabátom teleszívja magát
a húgy szagával,
az olcsó cigaretták szagával,
az árvaság szűrős szagával,
mely örökös krákogásra,
öklendezésre készlet.
A képernyőn harctéri jelenetek
váltogatták egymást:
messziről a habzó szájú bemondót is

hallottam,
akinek minden második szava
a *népi*rtás volt.
Az öregek
ágyukból két kézzel kaptak
az elébük lökött vacsoráért,
mely egyeseknek az utolsót is
jelenthette . . .
És muszáj volt ott
újból arra gondolnom,
hogy a háború csak az ágyban –
nem a szegényháziban,
a családban! –
nyerhető meg,
és nem a harctéren,
ahol csupán a hullabűz
diadalmaskodhat.
Ott ültem vacsoraidőben
a televízió háborús zajában;
a mohó szegényházi cuppogásban,
a meg-
nyíló
fogatlan lukak gőzölgésében
figyeltem föl rád,
aki percekig kísérleteztél azzal,
hogy meggörbült alumíniumkanaladdal,
melyből minduntalan kirázódott a lé,
remegve eltaláld a szád.
És annyira bámultalak,
hogy az egyik betévedt takarítónő
teli szájjal szellemeskedve
lépett hozzád,
középső ujjával a könyököd alá nyúlt,
hogy végre eltaláld
a saját szádat.
Magyarul hálálkodtál neki.
Akkor már biztos voltam abban,
hogy a legdélnyugatibb magyar
vagy te,
aki hiába keresi,

aki egész életében hiába kereste
a saját száját!
Tán ezért mondott,
ezért mondhatott le
megfontoltan a távlatokról.
Az utódairól.
Tán ezért mulatta el a jövőjét,
időnként az anyaország
– ahová nem juthatott el! –
fővárosának közismert találkahelyeiről,
villamosmegállójáról óbégatva,
úgy, hogy nyugodtan leírhatnám
a legújabb jelmondatot:
ELÓTTÜNKA MŰLT!,
ha nem utálnám annyira
a többes szám első személyének
garázda használatát,
amit a sajtó
művel.
Ott ültem vacsoraidőben,
egy leigázott népcsoport
fiaként
a szegényházban,
ahol gondolatban
azokat az erdélyi testvéreket sem
kerülhettem ki,
akik a nyugati világ szemetével
díszítik otthonaikat.
És fülemben
a júdáscsókok csattogásával
néztem a vacsorát,
mely egyeseknek az utolsót is
jelenthette,
mely kifordult a szájból,
kirázódott a kanálból,
mint az árulás,
mely félig megrágottan
sodródott
a hajnali kakasszó felé.

A SZABAD RABLÁS ORSZÁGÁBAN

Kifekszem a napra,
a nyár
hörgő lángszórói alá,
a földúlt házak,
otthonok
nyitottságával, melyekben
a felejtés rabol: lopja,
lopkodja össze légyrajos
felhőkben
kavargó arcát.
Eddig is
a szabad rablás
országában éldegéltem!
Háborús nyerészkedők és
háborús bűnösök között,
akik nem tudták, hogy tettük
nem ott végződik,
ahol azt
elkövették: ezért ölik
egymást ennyire elszántan,
ezért lövik, ágyúzzák most
saját szimbólumaikat.

Kifekszem a napra,
a nyár
hörgő lángszórói alá:
jelenlétemmel
védem meg
azt, ami vers is lehetne.
Éltető nedvem csakis a
vereség! Levert veséktől
súlyosak
felénk a mesék,
melyekben
gyilkosaikkal
szeretkeznek a túlélők
lapuló ivadékai.
Hazátlanná váló tömeg

harctéri fejetlenséggel,
huzatos fejjel
és szájjal
zihál, a felelősséget
egyáltalán nem vállalók
főlöslégességével. A
győztesek nem írnak verset.

Kifekszem a napra,
a nyár
hörgő lángszórói alá:
talán az idén
éreztem
először igazi ízét
a meggynek, nyelved szétlapult,
érdes földiepre után;
igazi
ízét, zamatát
túlérett
meggyünknek, melynek
magja véres kupacokban
emlékeztet temetetlen
halottaink dögtemetők
ágyékában világló,
beomlott kutak
mélyéről
is visszhangosan sóhajtó
koponyahegyére. – Csontok
ropognak a lábujjhegyen
élők ténfergése alatt . . .

Kifekszem a napra,
a nyár
hörgő lángszórói alá,
mert háború van,
és akik
nem ismerik, azok irtják
egymást! Vadászgépek szállnak,
lékelik meg az égboltot,
mint ahogy

---

kés repeszt dinnyét.
Csalánként
éget a nyomor:
viszket, fölhólyagosodik
a szó feketepiaca,
a mosolytalanság. – Most itt,
ó, itt a legizgalmasabb
magyarnak lenni!
Ebben a
fölhevített gyűlöletben
a nyárba csimpaszkodni, mely
a sikolyt átvilágítva
tölti csőre égzengését.